

NA PEŁNYM MORZU

 Kooperacja, wspólne rozwiązywanie problemów, praca w zespole **30 min**
 wolne **10–30** **CD: 5b; długopisy** **niewielki** **małe grupy (etap 2)**

 Etap 1: Prowadzący czyta grupie historię (opis sytuacji z arkusza roboczego), po czym każdy z uczestników dostaje po jednym arkuszu roboczym. Uczestnicy wypełniają samodzielnie arkusze robocze, ustalając przy tym kolejność wymienionych przedmiotów według własnego uznania. Na tym etapie zabawy nie wolno ze sobą rozmawiać.

Etap 2 (małe grupy): W małych grupach, składających się z 4–6 osób, omawiane są rezultaty pracy z pierwszego etapu. Następnie każda grupa musi ustalić jedną wspólną kolejność przedmiotów wymienionych w arkuszu roboczym.

Etap 3 (każdy samodzielnie): Prowadzący podaje oficjalny wynik: racje żywnościowe (3), 20 litrów świeżej wody (2), mapa Atlantyku (11), kamizelka ratunkowa (8), moskitiera (12), małe lusterko (1), radio (10), 4 m² przezroczystej folii plastikowej (4), 2 litry rumu (9), 5 m linki nylonowej (7), 2 kartony z czekoladą (5), wędka z wyposażeniem (6). Uczestnicy wpisują te wyniki w wyznaczoną kolumnę w arkuszu roboczym i obliczają przy każdym przedmiocie z listy różnicę między wynikiem indywidualnym i wynikiem grupowym. Nie ma tu znaczenia, czy róż-

nica jest ujemna, czy dodatnia. Istotna jest liczba odzwierciedlająca różnicę w stosunku do oficjalnego wyniku. Następnie należy obliczyć sumę z dwóch ostatnich kolumn.

Etap 4 (plenum): Prowadzący prosi grupę o przedstawienie wyników (sumy z dwóch ostatnich kolumn). U ponad 90% uczestników różnica między wynikiem indywidualnym a oficjalnym jest większa niż różnica między wynikiem grupowym i oficjalnym. Z reguły grupa potrafi wspólnie znaleźć bardziej korzystne rozwiązanie problemu niż pojedyncza osoba. Prowadzący powinien ponadto zapytać grupę, w jaki sposób wspólnie ustalano kolejność przedmiotów (metodą kompromisu, według obliczeń matematycznych, itp.). Poza tym warto zapytać te osoby, których wynik indywidualny był najbardziej zbliżony do oficjalnego, z jakiego powodu nie mogły w formie argumentów przeforsować swojego zdania.

 Wynik oficjalny został podany przez specjalistów z Niemieckiego Towarzystwa Ratownictwa Wodnego. Opiera się on na stwierdzeniu, że na środku oceanu nie ma fizycznej możliwości dotarcia do brzegu przy użyciu łodzi ratunkowej. Jedynie samoloty lub inne statki są w stanie uratować taką łódź, jeśli dotrze do nich sygnał świetlny wysłany przez rozbitków za pomocą lusterka. Ważna jest woda pitna oraz racje żywnościowe, aby możliwie jak najdłużej przetrwać

na łodzi. Ponadto mogą się okazać przydatne przedmioty, dzięki którym można zdobyć pożywienie i wodę pitną (folia oraz wędka). Bezwartościowe są: radio, które może tylko odbierać, ale nie wysyłać sygnały, mapa Atlantyku, której nie można odczytać bez punktu orientacyjnego lub kompasu oraz moskitera, ponieważ na środku Atlantyku nie ma komarów.

